

Стачката на учителите

От хиляди лета пастири слепи
са ни повели някъде нагоре,
където ни очакват сухи репейи
обрулени от ветрищата корени...

Така започва едно прекрасно стихотворение на поета Валери Станков, наречено "Стадото на слепите пастири". То разкрива човешкото непримирение с участието на жертвата. Да мълчим и търпеливо да понасяме издевателствата на тираните отдавна е наш национален патент. "И молим бог от слепите пастири да ни пази!"-продължава молбата поетът. Типично по български ние чакаме чудо от небесата и молим друг да ни спаси. Малцина са тези, които са превърнали красивите думи в дела - те отдавна са вградени в гранита на паметниците. В нашето настояще герои няма!

Но тази есен едно знаменателно събитие преобърна мнението ми на сто и осемдесет градуса. Героите се завърнаха! Те развяха знамената на духовната свобода и достойнството, те запяха песните на любовта и правдата, а тяхното мощно оръжие бе словото! За пръв път ги видях в техния истински ръст- не на фона на черната дъска, а на фона на Голямата История! Да, тази есен моите учители сътвориха една нова, истинска история! Историята за великата дързост на гордия човек, който не приема униженията и участието на жертвата. Учителската стачка за мен бе най-ценният урок по достойнство.

Питам се какво ще стане, ако преподавателите не се върнат в класните стаи...Учителите могат да станат таксиметрови шофьори, продавачи, администратори, но шофьорите, администраторите, продавачите никога не могат да станат учители. Чак сега осъзнавам, че да си учител не е просто професия, а дарба и призвание. И си спомням за трагичната ирония на един от стачните плакати:"Не бойте се , деца, за утрешния ден - от Индия учители ще Ви внесем!" Всички трябва да осъзнаем какво са за нас учителите, а държавата да оцени труда им по достойнство. Образованието наистина трябва да стане национален приоритет. Нашите учители се борят не само заради себе си, но и за нас- за да се учим и живеем при по-добри условия, като истински европейци. И ако справедливият гняв на нашите преподаватели не бъде чул, ще се сбъдне пророчеството на поета:

Но някой ден, езиците прехапали,
ще се свлечем под тях като лавина,
че по-добре под ножа на касапина,
отколкото подир слепец завинаги!

Аз вярвам, учителите отново ще докажат, че в този свят има чест и идеали. Те ще изпълнят мисията си на истински народни будители. И тогава слепите ще прогледнат, глухите ще чуят, заспалите съвести ще се пробудят, а героите ще се завърнат завинаги!

Петролопроводът Бургас-Александруполис и падението на бургазлии

"Бургаски вечери, рибарски мрежи..." Ех, мой единствен Бургас! Град на таланти-актьори, поети, музиканти, художници, спортисти... Градът на Христо Фотев, Недялко Йорданов, Петя Дубарова, Тончо Русев, Райна Кабаиванска, Апостол Карамитев, Георги Калоянчев и много други. Красив с романтичните си малки улички и магическа атмосфера. Град с дълга и богата история, град в който живеят умни, талантливи, трудолюбиви и добри хора. Град на брега на морето. Ах, морето!!! Колко песни, колко стихове са изписани за една от последните утехы на хората, но сякаш словото е безсилно да опише тази съкровена връзка между човека и морето. И на фона на цялата тази красота и прелест стои датата 17.03.2007г. На тази дата се подписва споразумение между България, Русия и Гърция за сътрудничество в строителството и експлоатацията на нефтопровода Бургас-Александруполис. Русия ще притежава 51% от този проект, а България и Гърция - по 24,5%. Предвижда се капацитетът на петролопровода да е 35-50 милиона тона нефт годишно, а стойността на проекта - около 1 милиард долара. Дължината му ще бъде 279км, като по-голямата част ще минава през България. Какво печели България от това? Печалбата се равнява на една хилядна от преминаващия нефт, което се изчислява на 10-11 милиона лева годишно, като община Бургас и околните общини не печелят нищо. Колко губи България? При евентуален разлив бива застрашено цялото ни Черноморие. Активизираха се еколози и политици, вследствие на което се достигна до така нужния референдум ЗА или ПРОТИВ построяването на петролопровода. Референдумът се състоя на 17.02.2008г. Единственото, което трябваше да направим, е да гласуваме. Дали заради студа, незаинтересоваността, или под въздействието на други фактори едва 26% от бургаските граждани отидоха да гласуват. Този процент се оказа недостатъчен, тъй като референдумът се смята за валиден само при гласували над 50%. Какво стана с талантливите, знаещи и можещи бургазлии? Защо оставихме друг да решава вместо нас бъдещето ни? Българска черта е да се оплакваме от държавата, от управляващите и от това, че няма какво да се направи. Ето, ние имяхме своя шанс да се чуе нашият глас. И какво направихме с дадената ни възможност? Пропиляхме я!

България - това не са само планините, морето, територията, а и нейните хора. Тъжна е констатацията, че липсва гражданска активност. Как искаме да се оправи държавата ни, когато ние не помагаме с нищо? Къде останаха заветите на Левски и Ботев? Това ли е държавата, в която те биха искали да живеят? "Българо, за тебе те умряха, /една бе ти достойна зарад тях/и те за теб достойни..."

България - това не са само планините, морето, територията, а и нейните хора. Тъжна е констатацията, че липсва гражданска активност. Как искаме да се оправи държавата ни, когато ние не помагаме с нищо? Къде останаха заветите на Левски и Ботев? Това ли е държавата, в която те биха искали да живеят? "Българо, за тебе те умряха, /една бе ти достойна зарад тях/и те за теб достойни..."

Сега, когато Бургас показва, че му е безразлично дали ще се осъществи проектът за изграждането на нефтопровода, пред организаторите на този проект няма почти никакви пречки. Аз се надявам, че това споразумение между държавите няма да се превърне в договор, защото в противен случай бургаският музикален конкурс ще се нарича "Песни за Бургас и неговите трудови хора" по простата причина, че морето вече няма да го има. Моля всеки да се замисли над всичко това и да си зададе въпроса: "С какво помагам аз за подобряване положението в моята държава?". Нека това не бъде просто поредната статия във вестника, а нещо над което наистина да поразсъждаваме. Аз искам да живея в държава с чисто море. А Вие?